

нилъ да се сближатъ и подкрепятъ като единъ народъ съ права и свобода.

И всички българи по градове и села отваряли училища, писали книги и градъли църкви. Така народътъ започналъ здраво своето образование и напредъкъ. Църквитѣ и училищата събуждатъ народа.

Заточение.

Следъ църковно-училищната свобода младитѣ българи поискали да се освободятъ отъ турското иго. Народътъ се приготвилъ на много мѣста и се възбунтувалъ противъ зли турци и черкези. Башибозуци се нахвърляли съ страшното си оржие и започнали да убиватъ, грабятъ невинни хора. Извършили се голѣми кланета презъ 1876 г. Султанъ Азисъ билъ сваленъ отъ младотурцитѣ и замѣстенъ съ другъ султанъ — *Абдулъ Хамидъ*. Българскиятъ екзархъ изпратилъ тайно двама учени българи въ Австрия, Русия, Германия, Англия, Италия да се оплачатъ на тамошнитѣ царе и министри, че въ България народътъ е изложенъ подъ ножа на зли башибозуци. Турцитѣ въ Цариградъ много се ядосали на екзарха, гдето пратилъ хора да се оплакватъ, та хванали Антима I и го изпратили въ Мала Азия на заточение. Българитѣ въ Цариградъ си избрали другъ екзархъ, на име *Иосифъ I*, който поелъ закрилата на народа.

Когато България биде освободена презъ 1878 г., Антимъ I бѣше освободенъ отъ заточение и се завърна въ Видинъ на своето по-старо митрополитско мѣсто. Антимъ I бѣше повиканъ въ Търново за председателъ на Великото учредително народно събрание, което изработи и прие конституцията на България. Той изпълнява длъжността митрополитъ